

במה מדליקין פרק שני שבת

מסורת הש"ס

(א) 'ערוצין טו. פסחים 37
 צמחיה נח. 37
 נדרים: מה ענין. 37
 מע. דל: צ"מ פס. עטרת
 37. (ב) מוין: 37. קט:
 כריתות מוין: 37. (ג)
 ארזות 37. (ד) חתומה
 ארזות 37. (ה) חתומה
 חתומה 37. (ו) חתומה
 חתומה 37. (ז) חתומה
 חתומה 37. (ח) חתומה
 חתומה 37. (ט) חתומה
 חתומה 37. (י) חתומה
 חתומה 37. (יא) חתומה
 חתומה 37. (יב) חתומה
 חתומה 37. (יג) חתומה
 חתומה 37. (יד) חתומה
 חתומה 37. (טו) חתומה
 חתומה 37. (טז) חתומה
 חתומה 37. (יז) חתומה
 חתומה 37. (יח) חתומה
 חתומה 37. (יט) חתומה
 חתומה 37. (כ) חתומה
 חתומה 37. (כא) חתומה
 חתומה 37. (כב) חתומה
 חתומה 37. (כג) חתומה
 חתומה 37. (כד) חתומה
 חתומה 37. (כה) חתומה
 חתומה 37. (כו) חתומה
 חתומה 37. (כז) חתומה
 חתומה 37. (כח) חתומה
 חתומה 37. (כט) חתומה
 חתומה 37. (ל) חתומה

רבינו חננאל

אוקימאנו למהו? כרכר
דודו ויבחרה שיש רב
סכנה וכו' ורואו חנו
ימות. והנה הדין כל
המורו כמשתנה, ובלבד
הוא דלינת מותר ואיידן
הוא סיפא בכח חשיב
ורישא שטתו שיש
אסור, ואינו אלא טורס
ומתר. והא דלני רבי
אושעיא אסבייל שישן
חולא לא יכבה האה
שטתא אבל אסור, והוא
בחלה שאין בו סכנה,
ואלאבא דרבי שמעון
דאמרי (מסכת שוולר).
רבי אשי מחברין שולר?
שגאלה שאלו וכו' לפני ר'
תנחום דמן יושם מקום
העיריות, מהו לכבות
בוצינא דתהווא מקמי
באישא בשטתא, ר'
באישא שכיב מרי: תת
הוא אמת שלמה לא
זוכמתותן וסוכלותותן
לא איך שדברין שותרין
דברי אבי כר.

(ה) ע"י זכריות כ' ז'
וצתוספות שם.

דה אור השלם

- 1 לא המתיים ילללו יח
וְאֵל כִּי יָדִיר דְּהִקָּה
הַחֲלִימָה קִטּוּ י
2 וְשָׁבַח אֲנִי אֶת הַמִּתְהַלֵּךְ
כִּי מִי אֶתְּרָה יְהוָה
וְהָמָּה חַיִּים עֲדָרָה
קִהֲלֵת ב' י
3 ב' מִי אֶתְרָה אֵל
יְהוָה שֶׁ בַּיּוֹמָה י
לְכַלֵּב י
4 וְהָאֵל טוֹב מִן הָאֲרָה
הַמִּתְהַלֵּךְ
5 מִתְהַלֵּךְ חֲפֵצִי כְמוֹ
יְהוָה שֶׁכְּבִי אֶתְרָה
וְהָמָּה עוֹד וְהָמָּה קִי
נִגְדָה י
6 וְכִי לֹאבֶרְתֶּם יִצְחָק
יִשְׂרָאֵל עֲבָדֶיךָ
נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם כִּי וְחִבְדִּי
אֲרָה בֶּן יִצְחָק
כִּבּוּדִי הַשְׁמֵלֵךְ לִבִּי
וְהָאֵל אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי
לְיִצְחָק שֶׁהָאֵל
שְׂמוֹת לִי י

6 עָשָׂה עָמִי אוֹת לְטוֹבָה
וַיִּרְאוּ שְׂנְאֵי יִשְׂרָאֵל כִּי אֶתֶּד
הַקְּבוֹד: תְּהִלִּים כֹּד ז 8 מִי זֶה
וַיָּבֵא מֶלֶךְ הַקְּבוֹד: מִי הוּא זֶה
זָכְרָה לְחֹסְדֵי דָוִד עֲבֹדְךָ: דִּב
עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה יי
אֲנִי: תְּהִלִּים לט ה 13 בִּי טוֹב

והרי אנו מזכירין מהן מה שיש
שירד להן המן. ובמסכת מגילת
לישראל שמונה משמרות אר

٧

עין משפט
נר מצוה

ק"ו א ב מ"י פ"ב מהל'
שבת הלכה ב טוש"ע
א"ח סימן רעח:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לעילא מר' תנחום וכו' הש"ס והמקרא. נ"ב ע"ל ב' ר"ע דף פ"ח ע"א פי' בדרך אחר:

גליון הש"ס

נמ' טוב לי יום אחד שאתה
יושב ועוסק בתורה. וזכור
פ"ו דברכות איתא חביבי עלי
משפט ולדקה שאתה עושה
יותר מקרבנות:

רב נסים גאון

[ש"מ ר' יהודה היא].
כלומר הדבר שנאמר לדעת
ר' יהודה שהיה סובר
מלאכה שאינה צריכה
לגופה חייב עליה, וכבר
הקדמנו פירושו בפרק
הראשון.

[illegible]

לבד מדשווארס דלית ליה
 פירקט וכו' וזכר אמר
 (שם) (צ"ח) ע"י שאין לך
 דבר שצנורם בעיני מיקוה
 נבש חרן מע"י וגולי ריבין
 ושפיכותם זמירי ובע"פ
 מפנין (צ"ח) אמר רב
 וטורא מתני ליקולא, טעמא
 ואדמוהי את צריה את
 תסמא מחללין עזירה את
 השבת, אתה רבינו
 (גורמן) הלכתה כמאן,
 אמר ליה רב וטורא שספק
 נפשת ליה ודוק! ואמרי
 אמר רב יהודה אמר שמואל
 פשוט מורה ליה שבתה,
 כיון מיה ליה אין חוליה
 א"ל כמות הגשמיים אין
 כמות חכמה. א"ל
 שמואל ר' חייא בר אבין אמר
 שמואל הך דר' ונענצן
 עשוי לן מדורה אפילו
 בתקופתה מוטעין
 [פ"ח א' דהיתא ע"י קדן] ר' א
 מלוצין כן עזריה אמר
 חרצין את הקטן אמר
 השלישי שחל להיות בשבת
 שדמי רזי וכן שלשלישי
 בהיותו כובאבי, ואמרו
 בלמודי כן אתא ר' אבי
 אמר רבי
 הלכה כרבי אלעזר כן
 עזריה, רבי כבמרברא
 חרצת לן גופא אר הרתת

מילה עצמה. אמר להו
עצמה, מי גרע מחמין שעל
בין חמין שהוחמו בשבת
בחמין שהוחמו מערב שבת
אם ר' אבא אמר ר' אלעזר
ובין בחמין שהוחמו מערב
בכחולה שיש בו סכנה מותר
מה תקנות מעצמו לישראל.
לישראל ברכת הון בשעה
קיים בשנה משה תיקן להם
ורבי פרכי אמר רבי יוחנן

גב' מודקתי סיפא. כחם על הנר כו' חייב חטאת אם שגג בשבת ששכח שהוא שבת או סבר שכיבדו מותר בשבת: ש"מ ר' יהודה היא. לדאמר מלאכה שאינה צריכה לגופה חייב עליה דכיבדו זה אין צריך לגופו אלא לצורך דבר אחר שלא חלק הפסילה או שלא יפקע הנגזר ואין לך כיבדו הצריך לגופו אלא כיבדו של פחמין כשעושין אותו וכיבדו של הבהוב פסילה שהכיבדו נעשה להאחוז בו האור מהר כשירלה להלילקין. וכיון דרבי יהודה היא רישא דפטור משום חולה וה"ל לשאר פטורי דמחמיתין: אי. דלית בהו סכנת נפשות ומשום פקוח נפש שרי

לְהוֹתִי מוֹתֵר לַמַּחֲלָה: **חִיִּיב מִצְוֵי לֵיָא**. הוֹאִיל וּרְבִי יְהוּדָה הָיָא דְלֹא פִטֵּר לֵיהּ מִשּׁוּם דְּלֹאִיהּ צְרִיכָה לְגוּפָה: וְהָא דִּפְתִּי רִבִּי אוֹשְׁעִיא. בְּהִדְיָא אֲבָל אֲסוּר: וּר' שְׁמַעוֹן הָיָא. ^אדְּפִטֵּר לֵיהּ מִשּׁוּם אִינְהוּ צְרִיכָה לְגוּפָה: שְׁאוּל שְׁאִילָתָא. שְׁאֵלָו שְׁאֵלָה: לַעֲיֹל מֵר' מִנְחוּם. לִפְנֵי. וְכֵן לִשּׁוֹן הַש"ס הוֹמָקְרָא ^בשְׂרִפִּים עוֹמְדִים מִמַּעַל ל' מַשְׁחֵה ר' וְעַל שֶׁשְׂרִיטִים הִתְקַדְּרָב לִפְנֵי עוֹמְדֵין מִמְּרוֹק: דִּמְן גוֹי. מִקּוֹס: אִישָׁא. מוֹלָה. מִבְּרוּס שֶׁל רַעָה (וּבְגַשְׁתָּ לֹא) צִיטָא: פִּתַּח וְחָמֵר. כִּי הָיוּ רִגְלֵינָן לִפְתּוֹת בְּאֶגְדָּה תַּחֲמִילָה וְהוּא דוֹמֵה לְשִׁאֲלָה וְדַשׁ: ^גכִּי לִכְלֹךְ חִי. כְּלוּמַר גְּדוּלִים הַחַיִּים וּפְקוּם נֶפֶשׁ: אֵין הָיָא. אִנְהוּ הִלְכָה: וְחוּרָם וְחָמֵר. לְסַמּוֹר דְּבִרֵּי עֲנָמָךְ: לֹא קָשִׁיא. אִיְהוּ גּוֹפִיָה הוּא מִפְּרָשׁ לְהוֹ: דְּאָמַר ר' יוֹחָנָן. קָרָא קָא דְרִישׁ בְּמַתִּים חֲפָשִׁי: וְשִׁנָּה אִנִּי אֵם הַמַּתִּים. שְׁעָסְקוּ בְּחִיָּהָ בְּחֹרֶה וּמִנּוֹת וּמִתּוּ רִאוּיִם לְשִׁבְחָם אִפְלִי מִלְּדִיקִים חַיִּים שְׁגוּלִים הֵן בְּמִיתָתָן מִבְּחִיָּהֶן: עֵמֶד מִשֶּׁ. אִפִּין לֹךְ דְּלִיק מִמֶּנּוּ וְלֹא נִעְנֵה צוּכוֹת: וְרָא שְׁאֵלָה אִנִּי אֵם הַמַּתִּים. הִרְאֵשׁוּנוּ מִן הַחַיִּים שֶׁל עַכְשֵׁי שֶׁהִרְאֵשׁוּנוּ טוֹבִים מֵאִלָּה מִדַּע שְׁמַתְקִיּוּמוֹת גּוֹרֻמֵּי שֶׁל מִשָּׁה וְאִין מַתְקִיּוּמוֹת גּוֹרֻמֵּי שֶׁרִים שֶׁל עַכְשֵׁי: וּפְקוּ כְּמֵה פְקוּטִים. כִּי הָיָא דִּתְנִי בְּמַגִּילָה (דף ד'). וְגַם מִשָּׁה תִּיקֵן לֵהֵם לְיִשְׂרָאֵל שִׁיְהוּ שׁוֹאֲלֵין וְדוֹרְשֵׁין בְּעֵינֵינוּ שֶׁל יוֹם: עַל אוֹתוֹ עוֹן. דָּבַת שְׁבַע: דְּבָקוּ שְׁעָרִים. שֶׁל בֵּית קִדְשִׁי הַקְּדָשִׁים: כ"ד רִנּוּת. רִנָּה תַּפְלָה תַּחֲמִינָה כְּמוֹצִים בְּתַפְלָה שְׁלֵמָה עַד כ"ד. וַיֵּשׁ אֲמִרִים כ"ד צְרוּכֹת דִּתְעֵנִית וְלֹא נִתְרַאֲף: רִסְטוּ שְׁעָרִים צָרִיהָ לְמַצְלֵיהָ. צָבְרִי דַעַל עֲלָמָה אֲמַר מֶלֶךְ הַכְּבוֹד אֵלִי שְׁעָרִים מִי הָאֵל זֶה מֶלֶךְ הַכְּבוֹד אֲמַר אִיְהוָה יְיָ עוֹז וְנִצּוֹר (תְּהִלִּים נד): שׁוֹנְאֵי דוֹר. מִשְׁפַּחַת שְׁאוּל שְׁמַעִי וְיִצְחָא בִּר: דִּיּוֹם הַגִּבּוֹרִים. שְׁאֲכֹלוּ וְשִׁמוּ בְּחֻכּוֹת הַבַּיִת כְּדִמְכִיבִי אֵת הַחֵן [וְגו'] צִבְעַת יִמִּים וְשִׁבְעַת יִמִּים כְּדִאֲמַרְיֵין בְּמוֹעֵד קֶטָן (דף עז). וְדִקְאָמַר שְׁלֵמָה כִּי לִכְלֹךְ חִי הוּא טוֹב מֵאִרְיָה הַמָּה. לֹא לַעֲנִין חֲשִׁיבּוֹתָא אֲמַרְוּ אֲלֵךְ לַעֲנִין הִלְכוֹת שִׁבְתָּ וַיִּיָּע: קִיָּל. הַעֲמִידוֹת לִבָּא עֲלֵיהִי: מִדָּם יִמִּי. כְּמֵה יִמִּי חִי: מֵה חֵדֶל אִנִּי. בְּאִחִי יוֹם אִנִּי חֵדֶל וְצֵטֶל מִן הָעוֹלָם: אֲמוֹם בְּאֶחָד בְּשָׁבַת. שִׁיכּוֹלוּ לְהַתְעַסֵּק בִּי וְהַסְפִּדִי: כִּי טוֹב יוֹם בְּחַלְדִּיךְ. כְּלוּמַר כִּכֵּר אֲמַרְתָּ לִפְנֵי טוֹב יוֹם שְׁאֵתָה עוֹמֵד בְּחַלְדִּי וְעוֹסֵק בְּחֹרֶה מֵאֲלָף עוֹלוֹת שְׁעִמִּד: בְּנֵךְ שְׁלֵמָה הִעֲלוֹת כְּדִמְכִיבִי (מַגִּילָה א) אֲלָף עוֹלוֹת יַעֲלֶה שְׁלֵמָה וְגו':

אותה ואילו משה רבינו גזר כמה גזירות ותיקן כמה תקנות וקיימות הם לעולם ולעולמי עולמים ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים וגו' ד"א ושבח אני וגו' כדרך יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב עשה עמי אות לטובה ויראו שונאי ויבושו אמר דוד לפני הקב"ה רבונו של עולם מחול לי על אותו עון אמר לו מחול לך אמר לו עשה עמי אות בחיי אמר לו בחיך איני מודיע בחיי שלמה בנך אני מודיע כשבשנה שלמה את בית המקדש ביקש להכניס ארון לבית קדשי הקדשים דבקו שערים זה בזה אמר שלמה עשרים וארבעה רגלות ולא נענה פתח ואמר שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד רהטו בתריה למיבילעיה אמרו מי הוא זה מלך הכבוד אמר להו' עוזו וגבורו חזר ואמר שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד מי הוא זה מלך הכבוד ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה ולא נענה כיון שאמר ה' אלהים אל תשב פני משיחך זכרה לחסדי דוד עבדך מיד נענה באותה שעה נהפכו פני כל שונאי דוד כשולי קדירה וידעו כל העם וכל ישראל שמחל לו הקב"ה על אותו עון ולא יפה אמר שלמה ושבח אני את המתים שכבר מתו והיינו דכתיב ביום השמיני שלח את העם ויברכו את המלך וילכו לאהליהם שמחים וטובי לב על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו ולישראל עמו וילכו לאהליהם שמצאו נשותיהן בטוהרה שמחים שנהנו מזיו השכינה וטובי לב שנתעברו נשותיהן של כל אחד ואחד וילדה זכר על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד עבדו (ול ישראל עמו. לדוד עבדו) שמחל לו על אותו עון ולישראל עמו דאחיל להו עון דיום הכפורים ודקאמר שלמה כי לכלב חי הוא טוב מן הארריה המת כדרך יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב הודיעני ה' קצי ומדת ימי מה היא אדעה מה חדל אני אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא רבונו של עולם הודיעני ה' קצי אמר לו גזרה היא מלפני שאין מודיעין קצו של בשר ודם ומדת ימי מה היא גזרה היא מלפני שאין מודיעין מדת ימי של אדם ואדעה מה חדל אני אמר לו בשבת תמות אמות באחד בשבת אמר לו כבר הגיע מלכות שלמה בנך ואין מלכות נוגעת בחברתה אפי' כמלא נימא אמות בערב שבת אמר לו כי טוב יום בחצרך מאלף טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח כל

[illegible]